

Πανοράμα των έκλογών και μυριόκεφρος άγών.

Φ.— Έγώ νά βγάξω, Περικλή, γαιδουρινή φωνάρα
και νά γκαρίξω Κορδόνος, Κορδάν, Κορδονάρα,
και σύ νά λές πολεμάρος,
φασάρος, Έτέμαρος,
νά βγάξωμε κι' οι δύο μας μεγάλη κουμπούραρα
και μπόμε έγώ και μπουμέ έσύ ν' άρχίζωμε τά σπάρα
μέσ' στού Σταδίου τήν όδον και 'στην όδον Έρεμού,
πούναι τά καταστάματα κι' ή μόδες του σερμού.

Κορδάνκος, Λαούρκος,
μαινόμενος φρυάττω,
μαχιόρκος, κουμπούραρος,
μόρτο Σαμφών και κάτω.

Και πάλι γιά τά κόμματα
βγάξουν άφρούς τά στόματα
και τόσος κόσμος ξεψυχή...
κι' έγώ γιά τούτα μοναχά
κλωτσώ και τόν πατέρα μου
σάν τών τριών σκύλαρο,
και βγάξω τή μαχιόρα μου
και του τρυπώ τόν κοίλαρο.

Λαός, Ντεληγιαννάρος,
Κορδόνκος, Έληράκος,
Μικτός, Μικτόρα, Μίζαρος,
και δειξάρος και μπήζαρος.

"Ολους θά σπάξω σάν τραχιά,
μέ λέν Σειφρουλλάχαρο,
κι' εύθως φασάρω τόν σουγιά
μέσ' από τόν σιλάχαρο.
Βγάξω και τόν στυλέταρο,
ατυπώ τόν Περικλέταρο.

Έχθροι και φίλοι μέ πατούν άπάνω 'στης χιονίστρας,
'σκηώθηκαν κι' ή γειτονιάς, 'πύραν φωτιά κι' ή πλύστρας.
Αυτή μέ τόν ρουστάνκο
θέλει τόν Ντεληγιάνκο,
κι' εκείνη μέ τό τσόκαρο
θέλει τόν Θεοτόκαρο.

Παραφωνάζει δίπλα μου κι' ένας κοτζάκι γυναικάρος:
«Ζαχαράρος, Άλέκαρος».
Σκούζει και μέ γειτόνισσα, πλησμένη σάν τουλούμαρος,
«Στεφάνκος, Δραγούμαρος».

Π. — 'Ω πότνια πατρίς Έλλάς,
σ' άναγνωρίζω πάλιν,
πέρνες Λερναϊάς κεφαλάς
και ρίπτουσαι 'στην πύλην,
και μανιώδης πολεμείς
και καμρόνομε κι' έμετεί.

Κι' έγώ δαφνοῦχος νικητής σέ βλέπω μετ' έλπίδων,
πατρίς τών ριφασπίδων.

Σέ βλέπω μέ τών έκλογών τήν περιερχλαϊάν,
κι' από τόν 'Ιστρον, ώ πατρίς, ώς κάτω 'στόν Μαλέων
μανία φιλοπόλιμος, άκράτητος θυμός,
ζεστέρωκομα, ζεκοίλασμα, και τόσος σκοτωμός.

Πάλι Μωρράς και Ρούμελη κοχλάζει και μουγγρίζει,
ό περιούσιος λαός φρενιάζει, όρνει, βρίζει,
βράζουν κι' έκείνα τά νησιά σ' έμάρι Νοεμβρίου,
και συγνινούν τούς Πατριούς,
τούς σταφιδαδες τούς τρανούς,
Ροζοι, Γεροκωστόπουλοι, Ζαήμηδες τού Ρίου.

Πέρ πυρπολούν τών έκλογών τά στήθη κατακαίει,
παλεύουν οι Καρτάληδες, παλεύουν οι Τακταίοι,
καβάλλα πών 'στην έλλησιά σταυρακτών άσπερίς,
καβάλλα τρών άντιθερο κι' άπ' του παππά τά χέρια,
και τρέγουν καβδύλαρηδες
και τρέγουν μακελλάρηδες,
και τείσαι σύ και τειρ' έγώ, κι' άσπράτρου ή μαχιόριας
σέ Καννιθάλων χέριας,
και ζεντερίζονται κοιλιάς και πέφτουνε καυκάλιας,
πούχουν λαχτάρα μέσα τους νά γλειψουνε καυκάλιας
πατρίδες ψεροκώστενας, μουφλούζας κανονιέρας,
πού τήν εξύπνησε ζανά τών έκλογών τό τέρας.

'Ο κόσμος άνταραχίζεται κι' αϊμα διψά νά πίνη,
ό Κόντης άνορθνεταί μέ τό κομψό σκαρπίνι,
και τήν έλγά γιά σύμβολο 'ψηλά 'ψηλά σηκώνει,
άλλ' έμωσ' ο Δραγούμαρος γι' αυτό παραφουσκώνει,
κι' άμέσως μέσα 'στην έλγά και δάφνης φύλλα βάζει
και του μεγάλου σκαρπινιού κλάτ' τά διαβάζει,
κι' οι δύο των υπό νεκρού περιβλεπτον εικόνα
σφίγγονται κι' άγωνίζονται διαδοχής άγών.

'Ο κύρ Άλέκος έσπυσε τόν Κόντη γιά ταμπούρι
κι' ο Κόντης τόν Πρωθυπουργό τόν ήρε κελεπούρι,
κι' από του γέρο-Κορδών
τής άσπρας φθοβρίτιας
πέφτον λουκούμα Συριας,
θεσμοί, χαλβάδες, ήπταις,
και ξερογλείφουν γύρω του τά δάκτυλα τά δέκα
όσοι Μπαμπάδες προσκυνούν του Κορδονού τήν Μένκα.

Φωτιά και ζεθεμέλιωμα, λαός ζανκακοτώνεται,
και βλέπω νά 'ματώνεται
ή νικηφόρος άλουργιά του καθενός σου Κάισαρος,
και μέσ' 'στης κοσμογλασιάζ
βουόν κι' άκούονται βυσιαζιάς,
ό κύριος Έτέμ-Πασσάς και κάθε Τουρκού φεσάρος.

'Ω πότνια πατρίς Έλλάς, μέσα 'στην νέαν πύλην
δέν λημονετεί τήν έλλην,
τήν ένδοξον, τήν άβυσσον, τήν έντως έλλησμονήτων,
πού τής έλλας έτίμησε καθός και τό κορόνι των,
και τόσο παραπλήθυναν ή δάφνης 'στην Έλλάδα,
πού μερικoi τής έβζαν και μέσα σέ στιφάδα.

Πάλι, πατρίς μου, σέ 'ξυπνούν μέσ' στή χρυσή σου κούνια
κροτίδες, τράκαις, μάκουλα, ρουκέτιας και χαλκούκια.

Ἐξω λοιπόν, μαχαίραρε, κομπούραρε, πιστόλαρε...
 ἔλθ', κορδονκρούμαρε, πήρε βοριάς κι ἀμόλαρε.

Βάστα, πατρις, μὴ ναυτιζέ,
 μὲ τῶν κομμάτων τὸν πυρὸν
 φυγάδευσε τὰς στρατιάς
 τῶν νέων Μήδων καὶ Περσῶν.

Φ. — Μ' ἔχει πιάσει νέα λύσσα καὶ κυλιέμαι μὲς 'στὸ χῶμα...
 ρίψασπις γιὰ τὴν πατρίδα, μὲ θυσία γιὰ τὸ κόμμα.
 Ἡ πατρις εἶν' ἓν πράγμα σὺν τῷ λῆς ἀρηρημένο
 κι' ἡ κοιλιά συγκεκριμένο.

Τὴν πατρίδα δὲν τὴν βλέπει, ἀλλὰ τὴν κοιλιά τὴν πιάνει,
 καὶ τὴν τριβεῖς καὶ τὴν τριβεῖς καὶ στιγμὴ δὲν τὴν ξεχνάει.

Κι' ὅταν νῆσις ἀπομένῃ,
 τότε μόνον τὴν πατρίδα
 τὴν προτάσσει ὡς ἀπίδα
 τῆς κοιλιάς τῆς πεινασμένης.

Τὰ χέρια τῶν κτυπᾶνε
καὶ 'στὸ Κορδὸν πᾶνε.

Φ. — Ἀκούσατε πῶς ὀμιλεῖ κι' ὁ τρομερὸς Λεβιδάρος,
 κι' ὅποιος μ' αὐτὸν δὲν συμφωνεῖ τὸν τρώει μαῦρος φιδάρος.

Γεγὰ σου, κύρ Νικολάκη μας, γεγὰ σου, κύρ Νικολῆ μας,
 καὶ φίλησέ μας φλογερά καὶ δέξου τὸ φιλι μας.

II. —

Καραμπούραρε Νικόλα,
 'στὸς μικτοὺς φωτιά καὶ φλόα,
 καὶ φραντίσέ μας ἄλλοι μὲ τοὺς λόγους τοὺς μεγάλους
 νὰ τακίσαμε φρονήρεις τοῦ Μικτοῦ τοὺς ἀντιπάλους.
 Ἐνθυμήσου, Νικολάκη, τὰς ἐξάμεις σου τὰς πρώτες,
 'πὲς τοὺς ξένους, Μαμελοῦκους, δολοφόνους καὶ προδοτὰς,
 ποὺ δὲν σ' ἄρῃσαν 'στὰ χρόνια τῆς πολεμικῆς μακίας
 μέγας κύριος νὰ γίνῃ πάσης γῆς Καραμπουρνίς.
 Νικολάκη μου, σὲ θέλω... νὰ κτυπήσῃς 'στὰ γερά
 καὶ τὸ πᾶν νὰ βομβαρδίσης δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Φ. — Ἐβγα, κύρ Ἀντωνάκη μας, ἔβγα, Ζυγαμαλά μας,
 καὶ φέρε μας εἰς ἐξάσιν καὶ πήρε τὰ μεγάλα μας.
 Καὶ σὺ τὰ λῆς πολὺ κλάω... ζήτω κι' ὁ κύρ Ἀντωνάρος,
 τὰ λόγια του γλυκύτερα, μουλκεῖκος πεπόνκος.

Τὸ Κορδὸν, τὸ Κορδὸν
 ἔσο πᾶσι καρδαμάνει.
 Γεγὰ σου, Σαββάωδ μεγάλε,
 ποὺ νεάζεις ὅπως πάλαι,

